

— „И ти ще влѣзешъ въ Пловдивъ съ хаджи Исмаилъ ага?“ попиталъ Грозевъ.

— „Непрѣменно: даже ще се смѣсж тамъ съ самата потеря Но сбогомъ, да върви и азъ, че дружината ми отминува, казалъ усмихнатъ Левски и се простилъ съ Г., па яхналъ здравото си конче.

Подиръ нѣколко минути, когато Г., се искачилъ на по-високото бърдо, той се извърналъ и погледналъ въ с. Чукурлини. Видѣлъ тамъ, че низамитѣ на кърсердарътъ отсѣднали и разводжали конетѣ си. При тѣхъ и единъ българинъ въ потури и съ свита омбрела въ рѣка разводдалъ своя.“

Ив. Вазовъ.

На мѣстото, гдѣто днесъ се красува княжеския дворецъ, на 1871 година стоеше стария валийски конакъ, съ своитѣ лоши, сбутани, съ неравни стѣни здания, снабдени съ вехти чардаци-коридори къмъ тѣсния послантъ съ камъне дворъ и съ голѣма дървена порта къмъ западъ, вардена отъ двама стражари, отъ лѣво на която стърчеше джамия, а отъ дѣсно се зеленѣеше голѣма върба, съ увиснали до земята клони, едничкото нѣщо, що радваше погледа тука.

Прѣзъ единъ хубавъ Юнски день въ нея година, изъ конанската порта излѣзохъ вкупомъ нѣколко заптиета, спрѣхъ се на малкото мегданче тамъ, посмушукахъ се нѣколко врѣме, па се прѣсвахъ по разни посоки.

Единъ отъ тѣхъ, познатия Али-Чаушъ — чернокожъ, брадатъ, съ грубо и подпухнало лице турчинъ — улови чаршията — днесъ Търговска улица — проби си пътъ прѣзъ шумния върволякъ, който гъмжеше изъ тѣсната, съ притиснати и ниски редове бакалници и дюкяни, улица, като се вгледваше внимателно въ нѣкои лица. Когато прислгтна при хана на Трайковича, той го изгледа испита-